

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **Techmania Science Center o. p. s.**, se sídlem U Planetária 2969/1, Plzeň, zastoupená JUDr. Karlem Vodičkou, LL.M., advokátem se sídlem Kyjevská 1228/77, Plzeň, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 12. 2022, č. j. 30 Af 29/2017 – 169,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutími ze dne 10. 4. 2017, č. j. 17172/17/5000-10470-702394, a ze dne 10. 4. 2017, č. j. 17173/17/5000-10470-702394 (dále společně jen „rozhodnutí žalovaného“), žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti platebním výměrům Finančního úřadu pro Plzeňský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 5. 4. 2016, č. j. 571710/16/2300-31471-402485, a ze dne 5. 4. 2016, č. j. 571711/16/2300-31471-402485, a tyto platební výměry potvrdil. Prvně zmíněným platebním výměrem správce daně vyměřil žalobkyni odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 58 317 Kč,

a to z důvodu neoprávněného použití prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy (dále také „MŠMT“ nebo „*poskytovatel dotace*“). Druhým platebním výměrem správce daně vyměřil žalobkyni odvod do Národního fondu za porušení rozpočtové kázně ve výši 330 455 Kč, a to z důvodu neoprávněného použití prostředků poskytnutých z rozpočtu Evropské unie.

[2] Ze správního spisu se podává, že MŠMT rozhodnutím o poskytnutí dotace ze dne 13. 12. 2011, ve znění následných dodatků, žalobkyni poskytlo dotaci v rámci Operačního programu Výzkum a vývoj pro realizaci projektu „*TECHMANIA SCIENCE CENTER*“ (dále jen „*projekt*“). Účelem projektu byl rozvoj městské zóny v Plzni zaměřené na volnočasové a vzdělávací aktivity v rámci popularizace výzkumu a vývoje vědy a techniky. Žalobkyně na základě tohoto rozhodnutí obdržela dotaci v celkové výši 576 987 447 Kč, přičemž 15 % výše dotace jí bylo poskytnuto z prostředků ze státního rozpočtu na předfinancování ostatních výdajů, které měly být kryty prostředky z rozpočtu Evropské unie (zbylých 85 % výše dotace). Jednou z povinností žalobkyně plynoucí jí z obdržené dotace bylo řídit se Pravidly pro výběr dodavatelů v rámci Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace verze 4 (dále jen „*Pravidla*“) uvedenými v Příloze č. 2 příruček pro výběr dodavatelů.

[3] Správce daně na základě podnětu poskytovatele dotace u žalobkyně zahájil daňovou kontrolu splnění podmínek dotace. Během ní zjistil, že žalobkyně – jako veřejný zadavatel – u veřejné zakázky malého rozsahu „*Dodávka expozice Nové trendy v osobní dopravě*“ (dále jen „*VZ Nové trendy*“) stanovila rozdílné lhůty pro podání nabídek, neboť v oznámení o zakázce uveřejněné ve Věstníku veřejných zakázek byla uvedena lhůta pro podání nabídek do 5. 5. 2014 v 9:00 hod, ale v zadávací dokumentaci uveřejněné na internetových stránkách zadavatele (žalobkyně) byla stanovena lhůta pro podání nabídek do 19. 5. 2014 v 9:00 hod. Žalobkyně prostředky související s financováním VZ Nové trendy čerpala z poskytnuté dotace. Správce daně dospěl k závěru, že stanovením rozdílných lhůt pro podání nabídek žalobkyně nepostupovala v souladu s kapitolou 2 oddílem I bodem 2.3 Pravidel – zásadou rovného zacházení, nedodržela článek XII rozhodnutí o poskytnutí dotace a úhradou faktury dodavateli vybranému v nesprávně provedeném výběrovém řízení tak došlo k neoprávněnému použití prostředků ve smyslu § 3 písm. e) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném do 19. 2. 2015, a tím k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona.

[4] Dále správce daně zjistil, že žalobkyně uveřejnila ve Věstníku veřejných zakázek veřejnou zakázku na dodávky s názvem „*Dodávka a instalace inverzního planetária - dodatečné dodávky*“ (dále též jen „*VZ dodatečné dodávky*“), zadávanou v jednacím řízení bez uveřejnění dle § 31 a § 23 odst. 5 písm. b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „*zákon o veřejných zakázkách*“). VZ dodatečné dodávky zadala žalobkyně vítěznému uchazeči původní veřejné zakázky. Předmětem VZ dodatečné dodávky bylo zhotovení zábradlí a dodávka ozvučení k původní dodávce (inverznímu planetáriu). Žalobkyně dle správce daně nepostupovala v souladu s podmínkami uvedenými v § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách. Z požadovaného plnění VZ dodatečné dodávky je totiž zřejmé, že nejde o částečnou náhradu původní nabídky ani o její rozšíření, neboť v původní zakázce nebyla požadována dodávka ozvučení ani zábradlí. Nesprávným postupem při zadávání VZ dodatečné dodávky, tj. uzavřením smlouvy o plnění dodatečné

pokračování

dodávky s již vybraným uchazečem, žalobkyně postupovala v rozporu s kapitolou 2 oddílem I bodem 2.3 Pravidel - zásadou rovného zacházení, nedodržela článek XII rozhodnutí o poskytnutí dotace a úhradou faktury dodavateli vybranému v nesprávně provedeném zadávacím řízení tedy došlo k neoprávněnému použití prostředků ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, a tím k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona.

[5] Nakonec správce daně při kontrole zjistil, že žalobkyně vyplatila Ing. K. D., zaměstnané na pozici *administrátorka projektu*, mimořádnou odměnu - prémii za svatbu v celkové výši 6 700 Kč, která je nezpůsobilým výdajem. Tento výdaj nebyl dle správce daně nezbytný pro realizaci projektu, byl vydán v rozporu s článkem VI rozhodnutí o poskytnutí dotace a článkem III bodem c) rozhodnutí o poskytnutí dotace, čímž došlo ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona.

[6] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „*krajský soud*“), který ji nejprve rozsudkem ze dne 30. 5. 2019, č. j. 30 Af 29/2017 – 114 (dále jen „*první rozsudek KS*“), zamítl jako nedůvodnou. Proti prvnímu rozsudku KS podala žalobkyně kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 5. 2021, č. j. 3 Afs 312/2019 - 44, první rozsudek KS zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud shledal první rozsudek KS nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, jelikož krajský soud opomenul převážnou část žalobní argumentace, v níž žalobkyně brojila proti závěrům žalovaného. Nejvyšší správní soud tedy krajskému soudu uložil, aby se dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s žalobními námitkami a vysvětlil, z jakých důvodů jim přisvědčuje či nikoli.

[7] Krajský soud poté (nyní napadeným) rozsudkem ze dne 21. 12. 2022, č. j. 30 Af 29/2017 – 169, žalobu opět zamítl jako nedůvodnou.

[8] K námitkám týkajícím se VZ *Nové trendy* krajský soud nejprve uvedl, že není sporné pochybení žalobkyně, jehož se dopustila tím, že odlišně stanovila lhůty pro podání nabídek ve Věstníku veřejných zakázek a v zadávací dokumentaci uveřejněné na svých internetových stránkách. Dále uvedl, že se neztotožňuje s námitkou žalobkyně, že toto odlišné stanovení lhůt bylo toliko pochybením „*administrativní povahy, které nemohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky*“. Naopak přisvědčil daňovým orgánům, že uvedení nesprávného (tj. kratšího) termínu pro podání nabídek ve Věstníku veřejných zakázek (tj. do 5. 5. 2014) mohlo odradit možné uchazeče od podání nabídek, a proto jej nelze považovat za pochybení méně závažné, bez vlivu na průběh veřejné zakázky. Stejně tak dle krajského soudu nebylo podstatné, že žalobkyně rozdílné termíny k podání nabídek neuvedla úmyslně, příp. s cílem dosáhnout netransparentnosti zadávacího řízení. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, dle níž „*lze vážně pochybovat o tom, že by se jakýkoliv racionálně uvažující uchazeč o veřejnou zakázku orientoval pouze podle oznámení o zakázce*“, přičemž je „*vyloučené, aby vůbec existoval uchazeč, který by se v posuzované věci orientoval pouze podle oznámení o zakázce*“ (ve Věstníku veřejných zakázek – pozn. NSS). Krajský soud k tomu uvedl, že patrně naprostá většina uchazečů nevycházela stran data pro podání nabídek z jediného zdroje a pro ně pak byly zveřejněné údaje netransparentní a matoucí. Navíc dodal, že nelze vyloučit ani existenci skupiny potenciálních uchazečů (třeba by byla malá), která skutečně vycházela pouze z data 5. 5. 2014 dle Věstníku veřejných zakázek. Tito možní uchazeči pak mohli být od účasti

odrazení, k čemuž by nemuselo dojít, kdyby věděli, že ve skutečnosti mohou využít ještě dva týdny navíc.

[9] Za čistě spekulativní označil krajský soud argumentaci žalobkyně, že potenciální uchazeči v praxi vychází z informací obsažených v zadávací dokumentaci dostupné na internetových stránkách zadavatele, nikoliv z oznámení o zakázce, které žalobkyně označila za uživatelsky „nepřátelský“ formulář. Žalobkyně s ohledem na to tvrdila, že neexistuje žádný potenciální uchazeč, který by mohl být odrazen kratším termínem pro podání nabídek. Krajský soud k tomu konstatoval, že žalobkyně může jen těžko za ostatní hodnotit uživatelskou vstřícnost příslušného formuláře či kategoricky určovat, z čeho potenciální uchazeči o zakázku vycházejí, a na základě takto vytvořené hypotézy vylučovat jakoukoliv možnost „pomýlení“ mezi uchazeči.

[10] Krajský soud nepřisvědčil ani druhému okruhu námitek ohledně VZ Dodatečné dodávky. Uvedl, že pro posouzení těchto námitek bylo zásadní, že v případě této veřejné zakázky nebyly splněny podmínky pro zadání veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění dle § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách. Nejednalo se totiž o „náhradu původní dodávky“ nebo „rozšíření původní dodávky“. K výkladu pojmů „náhrada původní dodávky“ a „rozšíření původní dodávky“ odkázal krajský soud na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 9. 2011, č. j. 62 Af 13/2010 - 169. Částečně nahradit původní dodávku prostřednictvím postupu dle § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách lze plněním, které bude mít stejné funkce jako to původně dodané, resp. bude splňovat stejné požadavky zadavatele stanovené v zadávacích podmínkách na dodávku původního plnění (dodal, že nově pořízené zboží se může od původního do jisté míry odlišovat). Rozšířit původní dodávku lze pak o zboží, které je ve všech parametrech shodné se zbožím původním, neboť při rozšíření původní dodávky dochází toliko ke zvýšení původního rozsahu dodávky, nikoliv ke změně vlastností dodávaného zboží. Jelikož součástí plnění vymezeného v zadávací dokumentaci původní veřejné zakázky „*Dodávka a instalace inverzního planetária*“ nebylo zajištění ozvučení a zábradlí, podle krajského soudu nemůže dodatečná dodávka původní plnění „nahrazovat“ ani jeho rozsah „rozšiřovat“.

[11] Stejně tak krajský soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že daňové orgány nepochopily „*věcné a technické souvislosti původní veřejné zakázky a veřejné zakázky dodatečné*“ a argumentace správců daně „*vykazuje znaky extrémního formalismu*“ a je „*založena toliko na jazykovém izolování předmětu dodatečné veřejné zakázky (zábradlí a ozvučení) od původní veřejné zakázky*“. Dle krajského soudu nebylo zřejmé, v čem žalobkyně spatřovala onen extrémní formalismus a jazykové izolování předmětu dodatečné/původní zakázky. Naopak daňové orgány dle krajského soudu srozumitelně osvětlily, proč dospěly k závěru o nenaplnění podmínek dle § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách.

[12] Ke třetímu okruhu námitek ohledně „*nezpůsobilého výdaje – prémie za uzavření manželství*“ zaměstnankyně žalobkyně krajský soud uvedl, že tento výdaj nelze podřadit pod způsobilé výdaje [dle článku VI bodu a) rozhodnutí o poskytnutí dotace], které mohou být financovány z dotace. Poukázal také na to, že žalobkyně nekonkretizovala, z jakého důvodu byla prémie za svatbu nezbytná pro řádnou realizaci projektu, aby ji bylo možné považovat za způsobilý výdaj. Stejně tak nerozvedla, v čem spočívaly mimořádné a nadstandardní výkony této zaměstnankyně. Krajský soud se ztotožnil se závěrem správce

pokračování

daně, které popsal na str. 16 - 18 zprávy o daňové kontrole, dle něž se nejednalo o výdaj, který by byl pro realizaci projektu nezbytný. Současně krajský soud připustil, že u některých zaměstnavatelů může být zavedena praxe spočívající v poskytnutí prémie zaměstnanci ke mzdě v souvislosti s uzavřením manželství. Nicméně, dle krajského soudu bylo pro souzenou věc rozhodující toliko to, zda byla prémie poskytnuta v souladu s příslušnými pravidly pro poskytnutí dotace z veřejných finančních prostředků. Pokud tedy žalobkyně považovala vyplacení prémie za žádoucí, měla takový výdaj hradit z vlastních, nikoliv z dotačních prostředků. Nakonec krajský soud uvedl, že prémie za uzavření manželství lze typově považovat za výdaj obdobný tomu, které považuje za nezpůsobitelný rovněž Příručka – výklad pravidel způsobilosti výdajů (dále jen „příručka“), jež je součástí dotačních podmínek. Jelikož příručka nezpůsobitelné výdaje vyjmenovává pouze demonstrativně, postačilo právě typové podřazení posuzovaného výdaje (dle krajského soudu se jednalo o výdaj podobný příspěvku na rekreaci).

[13] Proti výše uvedenému rozsudku podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[14] Stěžovatelka kasační námitky rozdělila do tří rubrik. První z nich se týká VZ Nové trendy, druhá VZ dodatečné dodávky a poslední z nich se zabývá způsobilostí výdaje – prémie za svatbu zaměstnankyně stěžovatelky.

[15] Ve vztahu k VZ Nové trendy stěžovatelka uvádí, že se krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že odlišné stanovení lhůty k podání nabídek ve věstníku veřejných zakázek a zadávací dokumentaci nebylo pouze administrativním pochybením a mohlo odradit potenciální uchazeče od podání nabídky. Stěžovatelka naopak tvrdí, že je vyloučeno, aby existoval uchazeč, který by se orientoval pouze podle oznámení ve Věstníku veřejných zakázek. Krajský soud se podle stěžovatelky mylí, pokud v odstavci 79 napadeného rozsudku dovodil, že naprostá většina uchazečů si datum pro podání nabídek ověřovala jak v oznámení o zakázce, tak v zadávací dokumentaci, a proto pro ně rozdílné informace o termínu k podání nabídek ve dvou různých zdrojích musely být matoucí, a tudíž netransparentní. K tomu stěžovatelka dodává, že jí navíc není zřejmé, z jakých skutkových okolností a důkazů má tento závěr vyplývat. Vzhledem k tomu, že je tento závěr krajského soudu spekulativní, nelze k němu přihlížet. Spekulativní je dle stěžovatelky rovněž tvrzení krajského soudu, že mohla existovat i skupina uchazečů o veřejnou zakázku, kteří se orientovali pouze z oznámení ve Věstníku veřejných zakázek.

[16] Stěžovatelka poukazuje na to, že v žalobě argumentovala tím, že tzv. *oznámení o zakázce* (publikované ve Věstníku veřejných zakázek – pozn. NSS) má sice v zásadě zahrnovat zadávací podmínky v celé své šíři, v praxi tomu tak ovšem není, neboť tento formulář je pro potřeby běžné praxe nevhodný z důvodu velmi nízké úrovně uživatelské srozumitelnosti. V praxi při přípravě nabídky mají hlavní roli zadávací podmínky, které jsou zpravidla umístěny na profilu konkrétního zadavatele a které „uživatelsky přístupným a srozumitelným způsobem“ poskytují uchazečům o veřejnou zakázku nezbytné informace pro přípravu jejich nabídky. Dále tvrdí, že s ohledem na rozvoj informačních technologií je vyloučené, aby vůbec existoval uchazeč, který by se orientoval pouze podle oznámení o zakázce, neboť pouhé zadání názvu dané veřejné zakázky do internetového vyhledávače poskytlo uchazečům (a dodnes ostatně poskytuje) jednoznačný odkaz na zadávací podmínky (na internetových stránkách stěžovatelky), v nichž byla lhůta pro podávání nabídek

stanovena správně. Naproti tomu v oznámení o zakázce již současné době nelze na internetu dohledat. K argumentu krajského soudu, že není na stěžovatelce, aby hodnotila uživatelskou vstřícnost formuláře oznámení o zakázce, uvádí, se jedná o prosté konstatování zjevného faktu.

[17] Co se týče VZ dodatečné dodávky, stěžovatelka nesouhlasí s krajským soudem, že nebyly splněny podmínky pro jednací řízení bez uveřejnění dle § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách. Krajský soud v této souvislosti uvedl, že zábradlí a ozvučení k původní dodávce inverzního planetária nelze označit jako částečnou náhradu původní dodávky, ani jako rozšíření stávajícího rozsahu dodávky. S tím se stěžovatelka neztotožňuje; podle ní podstatou této veřejné zakázky bylo stále jedno a to samé plnění, tj. inverzní planetárium. Je nepodstatné, že předmětem dodatečné dodávky bylo zábradlí a ozvučení inverzního planetária, neboť se stále jedná o dodávku jednoho inverzního planetária. Dodatečné dodávky zajistily, aby stěžovatelce bylo dodáno plnohodnotné inverzní planetárium, které dodával též subjekt, s nímž uzavřela smlouvu na původní dodávku, jež byla rozšířena dodatečnou dodávkou.

[18] Stěžovatelka dále uvádí, že odkaz krajského soudu na rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 62 Af 13/2010 - 169 je nepřiléhavý, neboť soud zde posuzoval skutkově zcela odlišnou situaci, kdy zadavatel původní veřejné zakázky na stavební práce (předmětem původní dodávky byla přestavba nemovité věci) zadal témuž dodavateli dodatečnou dodávku na pořízení atypického nábytku do uvedené nemovitosti. Jednalo se tedy z hlediska § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách o nepřipustnou kombinaci původní veřejné zakázky na stavební práce a veřejné zakázky na dodatečné dodávky. Jednací řízení bez uveřejnění tedy nebylo možné v tehdejších případech použít proto, že nebyla splněna podmínka, že původní veřejná zakázka byla rovněž zakázkou na dodávky. V nyní posuzovaném případě naopak není pochyb o tom, že původní i dodatečné dodávky byly skutečně dodávkami, a to dodávkami týkající se jedné věci, kterou bylo inverzní planetárium.

[19] Pojem „rozšíření původní dodávky“ nelze dle stěžovatelky vykládat tak, že dodatečné dodávky musejí být striktně shodné s dodávkou původní, jak dovozuje krajský soud, neboť pak by postrádaly smysl další podmínky uvedené v § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách. Smyslem jednacího řízení bez uveřejnění podle uvedeného ustanovení je totiž zajistit pro zadavatele plnou kompatibilitu mezi původní a dodatečnou dodávkou [*„a to za předpokladu, že by změna dodavatele nutila zadavatele pořizovat zboží odlišných technických parametrů, které by měly za následek neslučitelnost nebo by znamenaly nepřiměřené technické obtíže při provozu a údržbě“* – viz § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách]. Pokud by se měl prosadit výklad prezentovaný krajským soudem, pak by ztrácela význam část uvedeného ustanovení v závorce výše. Ostatně i odborná literatura vztahující se k původnímu zákonu o veřejných zakázkách připouští, že rozšířením původní dodávky může být i plnění, které není striktně shodné s původní zakázkou.

[20] Krajský soud dále dle stěžovatelky pochybil, pokud nereagoval na její námitku, dle níž by v případě realizace dodatečných dodávek jiným dodavatelem mohlo dojít k zásahu do záruky za jakost ve vztahu k původní dodávce (zmínku v odst. 91 napadeného rozsudku nepovažuje za věcnou reakci na její argumentaci). Namítá také, že krajský soud neodpověděl na její námitku, že nutnost rozšířit původní zakázku vyvstala teprve v průběhu

pokračování

instalace původní dodávky, neboť s realizací inverzního planetária u nás dosud nebyly zkušenosti.

[21] V posledním okruhu kasačních námitek stěžovatelka brojí proti argumentaci krajského soudu ohledně oprávněnosti uplatněných výdajů (prémie za svatbu její zaměstnankyně). Poukazuje na to, že v žalobě namítala, že tento výdaj považovala za prémii, která byla zaměstnankyni vyplacena v souvislosti se mzdou za měsíc červen 2014 a souvisela s prací, kterou zaměstnankyně v rámci projektu v měsíci červnu 2014 odvedla. Vycházela přitom z příručky, která je součástí dotačních podmínek. Z ní vyplývá, že mzdy realizačního týmu musí být v místě a čase obvyklé a přiměřené odměny mohou být ve způsobilých výdajích zahrnuty pouze za mimořádných okolností a s příslušným odůvodněním. Jestliže tedy zaměstnankyně vykonávala svou práci na projektu kvalitně, pak je logické, že částka k uhrazení prémie této zaměstnankyni byla použita právě z dotačních prostředků.

[22] Tento výdaj určený pro zaměstnankyni přispěl k realizaci projektu a k jeho dokončení proto, že se jednalo o zaměstnankyni podávající mimořádné výkony pro projekt, a to navzdory tomu, že se současně ve svém civilním životě chystala uzavřít manželství, což s sebou obnáší spoustu organizačně, finančně a emočně náročných situací. Prostřednictvím této prémie tedy byla udržena patřičná motivace dobře pracující zaměstnankyně a v tom spočíval přínos výdaje pro projekt. Stěžovatelce není zřejmé, z jakého důvodu považoval krajský soud uvedené vysvětlení za nekonkrétní. Také příručka dle stěžovatelky připouští výklad, že se jedná o výdaj způsobilý.

[23] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její zamítnutí. Uvádí, že krajský soud se řádně vypořádal s uplatněnou žalobní argumentací a souhlasí také s věcným vypořádáním žalobních námitek ze strany krajského soudu.

[24] V souvislosti s VZ Nové trendy žalovaný připomíná význam zásady transparentnosti vyjádřené v § 6 zákona o veřejných zakázkách, směřující k cíli samotného práva veřejných zakázek, kterým je zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky. Zákon tohoto cíle dosahuje především vytvářením podmínek pro to, aby smlouvy, jejichž plnění je hrazeno z veřejných prostředků, byly zadavateli uzavírány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli. Za průběh zadávacího řízení nese odpovědnost zadavatel, jenž je tím, kdo celé řízení iniciuje, vymezuje jeho předmět a stanovením požadavků na dodavatele také omezuje okruh účastníků, kteří se do něj mohou přihlásit. Zadavatel také disponuje oprávněním vyloučit z řízení uchazeče, který porušuje pravidla, ať již stanovená zákonem nebo jím samotným. Odrazem těchto oprávnění zadavatele je jeho povinnost dbát na to, aby zadávací řízení proběhlo férově, transparentně a předvídatelně. Pokud zadavatel nedbá na řádný průběh zadávacího řízení (lhostejno zda jen z nedbalosti), musí jít tato skutečnost k jeho tíži. K porušení zásady transparentnosti přitom může dojít i jen potenciálním ovlivněním výběru dodavatele (k tomu žalovaný dokazuje na rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2023, č. j. 6 Afs 318/2021 - 32).

[25] K VZ dodatečné dodávky žalovaný uvádí, že z původní zadávací dokumentace vyplývá, že předmětem zadávané veřejné zakázky na dodávky je dodávka softwaru – projekčního systému na kulovou plochu (dále jen „*software*“) a vlastní kulové plochy z uhlíkových vláken vč. závěsného systému a přepravního balení a dále dodávka ICT vybavení (dále jen „*hardware*“), které je nutné ke zprovoznění softwaru a kulové plochy.

O dodatečných dodávkách (ozvučení a zábradlí) tudíž nelze říci, že jde o plnění stejného určení, jaké stěžovatelka (zadavatel) požadovala v původní zadávací dokumentaci. Naopak jde o plnění svým charakterem jiné a nejedná se ani o plnění, kterým by se pouze zvyšoval rozsah původního plnění.

[26] Nakonec k oprávněnosti uplatněného výdaje (prémie za svatbu zaměstnankyně stěžovatelky) žalovaný uvádí, že skutečnost, že se tato zaměstnankyně vdávala v době, kdy probíhala realizace projektu, není událostí, která by byla nezbytná pro řádnou realizaci projektu a která by přispěla k řádnému dokončení projektu. Tvrzení stěžovatelky, že její zaměstnankyně podávala mimořádné výkony pro zmíněný projekt právě v době, kdy se chystala uzavřít manželství, nelze považovat za přínos tohoto výdaje pro projekt ani za důkaz, že podávala mimořádné výkony v souvislosti s projektem. Stejně tak tvrzení, že se stěžovatelka prostřednictvím této prémie snažila udržet patričnou motivaci zaměstnankyně nesvědčí o přínosu pro projekt.

[27] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[28] Kasační stížnost není důvodná.

[29] Nejdříve se Nejvyšší správní soud zabýval přípustností kasační stížnosti s ohledem na to, že se jedná již o druhou kasační stížnost v téže věci. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. opakovaná kasační stížnost není přípustná, s výjimkou případů, v nichž stěžovatel namítá, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, publ. pod č. 2365/2011 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), nicméně dospěl k závěru, že s ohledem na účel § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., kterým je zabránit, aby se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval otázkami, ke kterým již v předchozím zrušujícím rozsudku v dané věci vyjádřil svůj závazný právní názor, nebude nepřipustná ani kasační stížnost proti druhému či dalšímu rozhodnutí krajského soudu, pokud Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozhodnutí krajského soudu pro nepřezkoumatelnost nebo jiné procesní pochybení. V takovém případě se totiž nemohl vyjádřit k meritu věci a nepřezkoumal rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Právě tato situace nastala v nyní posuzované věci. Nejvyšší správní soud tak kasační stížnost shledal přípustnou.

[30] Stěžovatelka krajskému soudu mimo jiné vytýká opomenutí žalobních námitek, dle nichž by v případě realizace dodatečných dodávek jiným dodavatelem mohlo dojít k zásahu do záruky za jakost ve vztahu k původní dodávce a že nutnost rozšířit původní zakázku vyvstala teprve v průběhu instalace původní dodávky, neboť s realizací inverzního planetária v ČR dosud nebyly zkušenosti. Namítá tak *de facto* nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, tedy důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je Nejvyšší správní soud povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i bez námitek stěžovatelky.

pokračování

Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 - 71). Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[31] Krajský soud v rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou argumentací. Krajský soud - byť poměrně stručně - odpověděl také na stěžovatelčinu námitku týkající se VZ dodatečné dodávky a rizika ztráty záruky za jakost (viz odstavec 91 napadeného rozsudku). Podstatné však je, že z této části napadeného rozsudku je patrný názor krajského soudu, tedy že s ohledem na to, že stěžovatelka nesplnila veškeré (kumulativně stanovené) podmínky dle § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, nebylo třeba se již podrobněji zabývat otázkou případné ztráty záruky za jakost u původní dodávky.

[32] Je pravdou, že krajský soud výslovně neodpověděl na tvrzení stěžovatelky, že nutnost rozšířit původní zakázku o zábradlí a ozvučení vyvstala teprve v průběhu instalace původní dodávky, neboť s realizací inverzního planetária v ČR dosud nebyly zkušenosti. K tomu ovšem Nejvyšší správní soud konstatuje, že soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví ucelený právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (dostupném na <http://nalus.usoud.cz>), v němž uvedl, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“

[33] Pokud se tedy krajský soud výslovně nevyjádřil k dílčímu argumentu, že nutnost rozšířit původní zakázku o zábradlí a ozvučení vyvstala teprve v průběhu instalace původní dodávky, nezpůsobuje to nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Zásadní je, že krajský soud vypořádal podstatnou žalobní argumentaci stěžovatelky, a tím také došlo alespoň k implicitnímu vypořání této námitky. Krajský soud totiž konstatoval, pro konání jednacího řízení bez uveřejnění je nezbytné kumulativní splnění podmínek dle § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách (k tomu viz níže); pokud krajský soud dospěl k závěru, že tyto podmínky splněny nebyly, nemohla to zvrátit ani stěžovatelkou tvrzená okolnost, že nutnost rozšířit původní zakázku o zábradlí a ozvučení vyvstala teprve v průběhu instalace původní dodávky.

[34] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[35] Dále Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení kasační argumentace týkající se VZ Nové trendy. Mezi stranami je nesporný skutkový stav, tedy že stěžovatelka uvedla u této veřejné zakázky rozdílné lhůty pro podání nabídek, neboť v oznámení o zakázce uveřejněné ve Věstníku veřejných zakázek uvedla lhůtu pro podání nabídek do 5. 5. 2014 v 9:00 hod, ale v zadávací dokumentaci uveřejněné na internetových stránkách zadavatele (stěžovatelky) stanovila lhůtu pro podání nabídek do 19. 5. 2014 v 9:00 hod. Sporné je však právní hodnocení tohoto postupu stěžovatelky jako zadavatele veřejné zakázky.

[36] Dle § 17 písm. l) zákona o veřejných zakázkách se zadávacími podmínkami rozumí veškeré požadavky zadavatele uvedené v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení, zadávací dokumentaci či jiných dokumentech obsahujících vymezení předmětu veřejné zakázky, které musí být uchazečem v nabídce splněny. Podle § 44 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách platí, že *za správnost a úplnost zadávacích podmínek odpovídá zadavatel.*

[37] *Zadavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace (§ 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách).*

[38] Předmětem posouzení ve věci VZ Nové trendy je, zda stěžovatelka vystupující v postavení zadavatele veřejné zakázky porušila stanovením odlišných termínů k podání nabídek § 6 zákona o veřejných zakázkách, tedy zásadu zákazu diskriminace. K porušení této zásady postačí pouhá potencialita ovlivnění výběru nejvhodnějšího uchazeče (viz rozsudky NSS ze dne 15. 10. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010 - 159, nebo ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008 - 152), úlohou daňových orgánů nebylo prokazovat, že dodavatel, který byl odrazen od podání nabídky, fakticky existuje.

[39] Ani za předpokladu, kdy by s ohledem na větší „uživatelskou přívětivost“ (jak tvrdí stěžovatelka) většina potenciálních dodavatelů vycházela z termínu k podání nabídek uvedeného v zadávací dokumentaci na internetových stránkách zadavatele, přesto nelze vyloučit, že mohl existovat alespoň jeden uchazeč, který tento termín zjišťoval (také či současně) v oznámení o zakázce uveřejněné ve Věstníku veřejných zakázek. Tento potenciální uchazeč pak vskutku mohl být odrazen od podání nabídky s ohledem na vzájemně rozporné informace, které zjistil ze dvou různých zdrojů. Stejně tak nelze vyloučit, že zde existoval potenciální uchazeč o veřejnou zakázku, který vycházel pouze z informací ve Věstníku veřejných zakázek (např. proto, že s tímto zdrojem byl zvyklý pracovat) a ten s ohledem na stanovení kratšího termínu k podání nabídek se o zakázku neucházel. Závěru krajského soudu, že mohli existovat uchazeči o veřejnou zakázku, kteří se orientovali pouze z oznámení ve Věstníku veřejných zakázek, s ohledem na shora uvedené nelze nic vytknout; nejedná se o spekulaci, jak tvrdí stěžovatelka, ale o tvrzení podložené skutkovými okolnostmi.

[40] Nejvyšší správní soud nicméně částečně koriguje tvrzení krajského soudu, že většina potenciálních uchazečů vycházela z obou zdrojů. Souhlasí totiž se stěžovatelkou, že není zřejmé, na základě jakých skutečností a důkazů dospěl k takovému závěru. Nejedná se však o pochybení, které by mělo vliv na zákonitost napadeného rozsudku, neboť (jak vysvětleno výše) k závěru ohledně porušení rozpočtové kázně v důsledku stanovení rozdílného termínu k podání nabídek postačí pouhá potencialita ovlivnění výběru nejvhodnějšího uchazeče (k tomu viz odst. [38] výše).

[41] Lze tedy shrnout, že uvedením rozdílné lhůty pro podání nabídek u této veřejné zakázky mohl být potenciálně ovlivněn výběr nejvhodnějšího uchazeče o veřejnou zakázku; závěr správce daně ohledně porušení rozpočtové kázně stěžovatelkou je správný (v podrobnostech viz odst. [3] shora).

[42] Ani námitky stěžovatelky týkající se VZ dodatečné dodávky nejsou důvodné. Pro jejich posouzení je stěžejní zopodvězení otázky, zda v případě této veřejné zakázky byly splněny podmínky pro zadání veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění dle § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách.

pokračování

[43] Nejvyšší správní soud nejprve považuje za vhodné zdůraznit, že veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění je možné zadat pouze v případě, že uspokojení potřeby zadavatele není možné dosáhnout v „klasickém“ zadávacím řízení, ve kterém se soutěží o zakázku (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2013, č. j. 5 Afs 42/2012 - 53, publ. pod č. 2790/2013 Sb. NSS). Jednací řízení bez uveřejnění je tedy výjimečným postupem, který je zadavatel oprávněn použít výlučně při naplnění zákonem taxativně stanovených podmínek. S tím je spojena potřeba restriktivního výkladu ustanovení, umožňujících použít jednací řízení bez uveřejnění, jakož i potřeba, aby zadavatel prokázal, že jsou dány výjimečné podmínky odůvodňující aplikaci jednacího řízení bez uveřejnění ze strany toho, kdo se takové výjimky dovolává, tj. zadavatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 1 As 256/2015 - 95, publ. pod č. 3436/2016 Sb. NSS).

[44] Podle § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách platí, že v jednacím řízení bez uveřejnění lze veřejnou zakázku na dodávky zadat, jestliže jde o dodatečné dodávky od téhož dodavatele, s nímž již byla uzavřena smlouva, které jsou určeny jako **částečná náhrada původní dodávky nebo jako rozšíření stávajícího rozsahu dodávky**, a to za předpokladu, že by změna dodavatele nutila zadavatele pořizovat zboží odlišných technických parametrů, které by měly za následek neslučitelnost s původní dodávkou nebo by znamenaly nepřiměřené technické obtíže při provozu a údržbě původní dodávky; celková doba trvání původní smlouvy, včetně doby trvání smlouvy na dodatečné dodávky podle tohoto ustanovení, nesmí v případě veřejného zadavatele přesáhnout dobu 3 let, pokud to není odůvodněno zvláštními okolnostmi.

[45] V nynějším případě je sporné, zda dodatečné dodávky (ozvučení a zábradlí) představují částečnou náhradu původní dodávky nebo rozšíření stávajícího rozsahu dodávky (pode původní smlouvy).

[46] Za částečnou náhradu původní dodávky lze považovat takové plnění, které je po stránce věcné částečným substitutem plnění, jež bylo původně zadavatelem poptáváno. Musí se tedy jednat svým charakterem o **plnění stejného určení**, které z pohledu zadavatele co do výsledku srovnatelným způsobem uspokojuje jeho původní poptávku. Podstatou „náhrady“ tedy je, že se část původního plnění zamění za plnění vykazující odlišné specifikace, byť nadále směřuje k uspokojení původního zadavatelova požadavku, tedy v důsledku této „náhrady“ se původní plnění nemůže stát plněním svým charakterem jiným, a to ani z některé jeho části. Pod rozšíření stávajícího rozsahu dodávky lze podřadit takové plnění, které je věcně tímž plněním, jaké bylo zadavatelem původně poptáváno, pouze se zvyšuje jeho rozsah – tj. množství. Požadavkem na náhradu původní dodávky nebo na rozšíření stávajícího rozsahu dodávky uplatnitelným v režimu § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách nemůže být tedy požadavek zadavatele na poskytnutí plnění, jež původní plnění věcně přesahuje (srov. již zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 13/2010 - 169).

[47] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem a daňovými orgány, že dodatečné dodávky - zábradlí a ozvučení k původní dodávce inverzního planetária - nelze označit jako částečnou náhradu původní dodávky, ani jako rozšíření jejího stávajícího rozsahu.

[48] Předmětem původní veřejné zakázky byla dodávka softwaru a kulové plochy z uhlíkových vláken vč. závěsného systému a přepravního balení a dále dodávka hardwaru

nutného ke zprovoznění softwaru a kulové plochy. Je očividné, že dodatečné dodávky (ozvučení a zábradlí) s ohledem na výše popsany předmět původní dodávky nelze považovat za plnění stejného určení, jaké stěžovatelka požadovala v původní zadávací dokumentaci. Nepostačuje totiž, že dodatečné plnění s původní zakázkou jakkoli souvisí, jak se *de facto* domnívá stěžovatelka. To platí tím spíše, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že podmínky pro konání jednacího řízení bez uveřejnění - jako výjimečného institutu - musí být vykládány restriktivně (k tomu viz odst. [43] tohoto rozsudku). Nedošlo totiž k záměně části původního plnění za plnění vykazující odlišné specifikace, byť nadále směřovalo k uspokojení původního stěžovatelčina požadavku, aby se mohlo jednat o „náhradu“. Stejně tak zábradlí a ozvučení nezvyšovalo rozsah původní dodávky, aby se mohlo jednat o její „rozšíření“ (k významu těchto pojmů viz odst. [46] tohoto rozsudku).

[49] Stěžovatelka v této souvislosti namítala, že dodatečné dodávky nemusí být striktně shodné s dodávkou původní, jak dovodil krajský soud, neboť pak by dle jejího názoru postrádaly smysl další podmínky uvedené v § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách.

[50] Nejvyšší správní soud obecně připouští, že dodatečné dodávky nemusí být „striktně shodné“ s dodávkou původní (ostatně ani krajský soud netvrdil, že by tomu tak bylo – jak argumentovala stěžovatelka v kasační stížnosti). V nynějším případě se však jednalo o plnění svým charakterem natolik odlišné, že je nepochybné, že dodatečná dodávka nemohla původní plnění „nahrazovat“ ani jeho rozsah „rozšiřovat“. Argumentaci stěžovatelky, že v původní i dodatečné dodávce šlo o to samé, neboť se jednalo o týž celek (celkový funkční výsledek), tj. jedno inverzní planetárium, tudíž nelze přisvědčit. Takto extenzivním výkladem by totiž pod pojem „inverzní planetárium“ bylo možné podřadit prakticky cokoli, co alespoň částečně slouží k jeho provozu nebo s ním jakkoli souvisí. Původnímu dodavateli by tak bez soutěže bylo možné zadat poměrně značné množství zakázek, aniž by byly respektovány zákonné podmínky, za kterých má zadávání veřejných zakázek probíhat.

[51] S ohledem na shora uvedené padá také argumentace stěžovatelky, že jedna z podmínek dle § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, by ztrácela smysl, pokud by dodatečné dodávky musely být striktně shodné s dodávkou původní. Stěžovatelka touto podmínkou míní následující část zmíněného zákonného ustanovení „[...], a to za předpokladu, že by změna dodavatele nutila zadavatele pořizovat zboží odlišných technických parametrů, které by měly za následek neslučitelnost s původní dodávkou nebo by znamenaly nepřiměřené technické obtíže při provozu a údržbě původní dodávky, [...]“. Tato kasační námitka je založena na mylné premise, že krajský soud tvrdil, že dodatečné dodávky musí být „striktně shodné“ s dodávkou původní (což je vysvětleno výše, že tomu tak není). Proto nebylo třeba se touto kasační námitkou dále zabývat.

[52] Stejně tak není důvodná kasační námitka, že odkaz krajského soudu na rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 62 Af 13/2010 - 169 je nepřiléhavý. Krajský soud z uvedeného judikátu vycházel v otázce výkladu pojmů „náhrada původní dodávky“ a „rozšíření původní dodávky“ a tyto závěry jsou relevantní také v nynějším případě, neboť je Krajský soud v Brně dovodil obecně na základě znění § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, nikoli na podkladě konkrétních skutkových okolností (které byly odlišné od nynějšího případu stěžovatelky).

pokračování

[53] Nejvyšší správní soud k námitkám ohledně VZ dodatečné dodávky uzavírá, že krajský soud a daňové orgány dospěly ke správnému závěru, dle něž se stěžovatelka nesprávným postupem při zadávání veřejné zakázky - uzavřením smlouvy o plnění dodatečné dodávky s již vybraným uchazečem - dopustila porušení rozpočtové kázně (v podrobnostech viz odst. [4] tohoto rozsudku).

[54] Nakonec Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje ani námitkám stěžovatelky ohledně oprávněnosti uplatněného výdaje - prémie za svatbu její zaměstnankyně; naopak souhlasí s krajským soudem a daňovými orgány, že tento výdaj byl neoprávněným použitím prostředků dotace.

[55] Dotaci je možné použít pouze na výdaje, které splňují podmínky způsobilosti stanovené rozhodnutím o poskytnutí dotace. Tyto podmínky, jež musí být splněny kumulativně, stanoví čl. VI bodu a) rozhodnutí o poskytnutí dotace. První z nich je, že výdaje musí být **nezbytné pro řádnou realizaci projektu** a současně musí být vynaloženy během projektu.

[56] Je pravdou, že příručka v příloze č. 14b) v bodě 2 písm. f) stanoví, že přiměřené odměny zaměstnanců (členů odborného/realizačního týmu) mohou být do způsobilých výdajů zahrnuty za mimořádných okolností a s příslušným odůvodněním. Aby stěžovatelka své zaměstnankyni mohla odměnu poskytnout, muselo by se však jednat o výdaj nezbytný pro řádnou realizaci projektu a dále by mimořádnost okolností musela v případě pochybnosti o způsobilosti takového výdaje patřičně odůvodnit.

[57] Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že v žalobě nezdůvodnila mimořádnost okolností a nezbytnost výdaje pro řádnou realizaci projektu. Nejvyšší správní soud uvedené námitce nepřisvědčuje.

[58] Krajský soud v odst. 109 a 110 napadeného rozsudku k odpovídající žalobní námitce konstatoval, že stěžovatelka v žalobě tvrdila, že prémie neposkytla zaměstnankyni jen proto, že v rozhodné době tato zaměstnankyně vstupovala do manželství, ale především proto, že podávala mimořádné a nadstandardní výkony, kterými se o realizaci projektu zasloužila. K tomu krajský soud uvedl, že stěžovatelka nekonkretizovala, v čem spočívaly tvrzené „mimořádné a nadstandardní výkony“, z nichž by bylo možno dovodit mimořádnost okolností, na kterou pravidla způsobilosti výdajů odkazují. S uvedeným závěrem krajského soudu Nejvyšší správní soud souhlasí.

[59] *Obiteter dictum* Nejvyšší správní soud uvádí, že má pochopení pro stěžovatelku, že se jí jevilo vhodné, aby vyplatila určitou finanční částku své zaměstnankyni, která kvalitně pracovala i v době, kdy uzavírala manželství a činila svatební přípravy, a že se jí pomocí prémie snažila motivovat, aby svou práci vykonávala svědomitě. Přesto však, aby tento výdaj mohl být vyplacen z dotačních prostředků, muselo by být správci daně jeho vyplacení (resp. mimořádnost okolností, za kterých se tak stalo) patřičně odůvodněno. Patřičným odůvodněním by mohla být např. konkretizace činností a úkolů, které uvedená zaměstnankyně splnila nad rámec svých běžných pracovních povinností a jak se toto její úsilí projevilo v samotném projektu. V opačném případě je třeba na základě dotačních podmínek (včetně pravidel v příručce) konstatovat, že se jedná o výdaj nezpůsobilý, který byl neoprávněně financován z prostředků dotace.

[60] Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že souhlasí s krajským soudem, že závěr ohledně nezpůsobilosti uvedeného výdaje lze dovodit rovněž na základě přílohy č. 14b) příručky bodu 1 písm. c). V ní je uvedeno, že dotaci nelze v žádném případě poskytnout (mimo jiné) na ostatní sociální výdaje, ke kterým nejsou zaměstnavatelé povinni dle zvláštních právních předpisů (např. příspěvky na penzijní pojištění, životní pojištění, dary k životním jubileím, příspěvky rekreaci apod.). Z jazykového výkladu (zejména užití slov „např.“ nebo „apod.“) je patrné, že příručka v závorce stanoví demonstrativní výčet nezpůsobilých výdajů. Příspěvek na svatbu zaměstnankyně stěžovatelky je typově obdobným příspěvkem jako ty, které příručka příkladmo vyjmenovává jako nezpůsobilé výdaje.

[61] Nejvyšší správní soud shrnuje, že stěžovatelka se rovněž neoprávněným vyplacením „prémie za svatbu“ své zaměstnankyně dopustila porušení rozpočtové kázně (v podrobnostech viz odst. [5] shora).

[62] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[63] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 5. června 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu